

РЕШЕНИЕ

№ 22303

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7278** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 16.07.2024 г. на И. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място], [улица], №270, РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № 7195/24.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в представените писмени бележки са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателят сочи, че административният орган не е взел предвид факта, че причините за напускане на държавата по произход от страна на чужденеца са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му. Твърди, че фактически Турция не отговаря на дефиницията за „трета сигурна държава“ съгласно пар. 1, т.9, б, „г“ от ДР на ЗУБ и спрямо него там не съществува защита от принудително връщане в С.. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неправилност, неоснователност и необоснованост на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Соочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут

на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди, че лицето има престой в Турция, поради което Турция се явява „трета сигурна страна“ спрямо него, както и че целта на лицето е била да стигне Германия, което го прави икономически емигрант. Моли съда да отхвърли жалбата.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.07.2024 г. И. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13-332/12.04.2024 г. 23402 по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 70/.

На 06.06.2024г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на И. А., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.37/.

На 13.05.2024 г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.51/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. през юни 2023 година поради военни сражения, липса на сигурност и вероятност да бъде мобилизиран. Заминал за Турция нелегално и останал там в продължение на седем месеца, без да подаде молба за закрила или да заяви присъствието си пред властите. Жалбоподателят обяснява, че в Турция не е могъл да се издържа финансово и затова преминал в България нелегално, като целта му е била Германия. Твърди, че е подал молба за закрила в България, защото тук може да си намери работа.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 35 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С.. В същата е посочено, че гражданските власти поддържат контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност и ги използват за злоупотреби, някои от които достигат високо ниво. В справката е изложено, че в С. се получават помощи от Световната продоволствена програма (WFP) и ООН.

Също така при преценката дали на лицето да бъде предоставен международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 15 и сл. от делото/ за актуалната обществено-политическа обстановка в Турция и положението на сирийските бежанци там. За бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и достъп до основни права и услуги.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на И. А..

С Решение № 7195/ 24.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на И. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя

обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Лицето не заявява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С..

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаването му е налице вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход, което кореспондира с изложените от молителя причини за напускането ѝ и съвпада с изложеното в справката за актуалната обществено-политическа обстановка в С..

В решението обаче изрично е посочено, че бежанската история следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ и възможността лицето да се ползва със закрилата на друга държава - Турция, в която лицето е пребивавало нелегално в продължение на десет месеца и която е решило да напусне поради невъзможност да се издържа.

С оглед на всичко изложено съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

В жалбата се сочи, че органът неправилно е определил Турция като „трета сигурна държава“, тъй като в Турция жалбоподателят не може да получи статут на бежанец и да се ползва от съответната международна закрила съгласно дефиницията за „трета сигурна държава“ от пар. 1, т. 9, б. „г“ от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Според настоящия съдебен състав възраженията са неоснователни.

Решението на административния орган е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно С. и

Турция, с отчитане на общото положение в двете държави, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и отношението към сирийските бежанци в Турция.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, като за предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия и недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването от недържавните субекти. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Правилно административният орган е приел, че в бежанската история на чужденеца не са налице елементите от предвиденото в чл. 8 ЗУБ „основателно опасение от преследване“ и не са налице предпоставките за предоставяне на лицето на статут на бежанец.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността

на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Органът е направил преценка в решението си дали са налице обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. При своята преценка административният орган е взел предвид данните от справката за С., в която е посочено, че гражданските власти поддържат контрол върху силите за сигурност и ги използват за злоупотреби, някои от които достигат високо ниво. Административният орган правилно е приел, че страната се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт с високо равнище на безогледно насилие, чиято степен достига такова ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, ако бъде върнато в страната, поради самия факт на присъствието си, се излага на заплаха.

В оспореното решение също така е прието, че конкретната бежанска история на лицето налага случаят да бъде разгледан в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Съдът споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция отговаря на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и

няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Горното се потвърждава от приобщената в хода на съдебната фаза и приложената по делото справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за обстановката в Турция, съгласно която макар Турция да поддържа географско ограничение на Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 година, през 2013 г. приема Закон за чужденците и международната закрила, който създава специална правна рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им по произход. За бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на легален престой, както и достъп до права и закрила. Административният орган е взел предвид информацията, предоставена от жалбоподателя, съгласно която чужденецът е пребивавал десет месеца в Турция, без да се регистрира и да получи съответната карта за временна закрила. Лицето в интервюто признава, че е решило да напусне Турция поради икономически причини – невъзможността да плаща наем там, с намерение да се установи в Германия. Не е било принудено да напусне Турция, не е имало проблеми с властите и полицията, нито има основателни причини да счита, че няма да му бъде предоставена временна закрила, ако поиска такава. Правилно административният орган е заключил, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант. Предвид гореизложеното, взимайки предвид личната бежанска история на лицето, както и актуалните данни за режима на предоставяне на закрила в Турция, органът правилно е обосновал решението си, че за сирийския гражданин не съществува реална опасност от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в Турция.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от 16.07.2024 г. на И. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 7195/ 24.06.2024 г. на Председателя на Държавна агенция

за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: